

SER CREIENT ÉS EVIDENCIAR CONTRADICCIONS QUE ENS FAN CRÉIXER I CONSTRUIR L'ESGLÉSIA QUE VOLEM

La sensibilitat davant les discriminacions i les injustícies és un valor reconegut en les religions i les comunitats creients, malgrat que comprometre's a denunciar-les suposa, sovint, una contradicció i un qüestionament de la institució que les representa.

Per a mi i per a moltes dones creients no és una contradicció ser feministes i alhora professar-nos creients. Ho és, potser, per a la institució si és que percep la crítica com a amenaça. Lluny de buscar la controvèrsia per si mateixa, les feministes creients no podem deixar d'evidenciar la discriminació i la desigualtat que continuem veient i patint en les esglésies. El convenciment que les dones catòliques estem preparades i podem predicar la paraula, interpretar els textos, ser teòlogues, líders i servidores de la comunitat, ens ve de la descoberta que hem fet de la **genealogia feminista** també, precisament, dins la tradició eclesial. Em sento compromesa en aquesta memòria col·lectiva. Una cadena de referents que ha estat i és un lligam social i espiritual entre generacions; una cadena de suports afectius, intel·lectuals i de compromís; i que ha permès la transmissió d'aquella fe subversiva que anima a viure estimant.

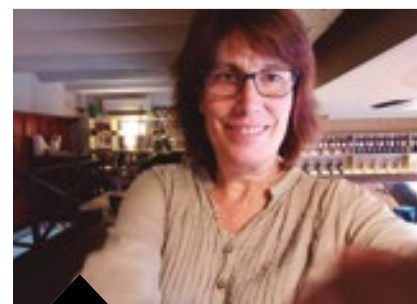
Les dones, als primers temps, són anomenades apòstols, predicadores, benefactores, diaconesses, a les cartes de Pau i als Fets: Maria Magdalena, testimoni de la resurrecció; celebrants de la paraula en les esglésies domèstiques com Marta i Maria de Betània;

deixebles i animadores com Prisca, Febe, Júnia, entre d'altres. També l'Amma Maria a Egipte o la comunitat de Macrina la jove, germana de Basili i de Gregori de Nissa, són iniciadores del monaquisme. Del segle XII m'admira la força amb què Hildegarda de Bingen fa teologia i funda noves comunitats femenines independents dels espais de reclusió de les tàpies dels monestirs masculins. Al segle XIII, les beguines mostren que és possible una organització femenina de laiques que combina la vida en comú, l'acció social, l'estudi i la pregària. Al segle XVI, la filòsofa Marie de Gournay, editora crítica de Michel de Montaigne, ja reclamava el reconeixement del pensament de les dones i escrivia públicament que les dones havien de ser preveres si ho volien.

Faig un salt per posar de relleu aquesta nova onada de revolta global de les dones dins l'església, i és que d'ençà del 2019, la vaga de serveis a les parròquies de les catòliques alemanyes de Münster es faria viral i encomanaria un munt de dones d'arreu d'Europa a sumar-se al moviment Maria 2.0. Grups de dones catòliques i moviments eclesials s'han manifestat públicament en contra del clericalisme, del paper subordinant de les dones o del silenci i la invisibilitat a què ens tenen acostumades. És la fi del silenci, no callem més, proclama l'organització internacional VOICES OF FAITH (Veus de fe) i promou un pelegrinatge mundial a Roma per al 2022 per concretar temes i canvis que les dones volem a les esglésies. Ara,

la **Revuelta de Mujeres, Mujeres y Teología, la Red Míriam** i les plataformes d'**Alcem la veu** s'afegeixen a aquest pelegrinatge.

Tot i el tarannà obert del papa Francesc, la comissió del diaconat femení ha quedat sense resoldre; en el Sínode de l'Amazònia no es va deixar votar les dones; i en la darrera encíclica de *Fratelli tutti*, l'excusa que és una formulació de Sant Francesc d'Assís no dissimula que el missatge sembla dirigit exclusivament a la jerarquia eclesiàstica de barons —i que la reinscriu—, i no a tota l'església. La tradició cristiana m'ha ensenyat que allò que diguem de Déu és insuficient, però mai indiferent. El feminisme és polític. La mística cristiana que creu en l'emancipació de l'ésser humà i entén la transcendència com a relació amorosa que convida a la comunió i a ser església d'iguals, també és una mística política.

Neus Forcano i Aparicio és filòloga i teòloga, membre d'**Alcem la Veu**. Col·labora amb *Cristianisme i Justícia*, amb el Col·lectiu de Dones en l'Església de Barcelona, amb la revista *Iglesia Viva* i és membre de l'Associació Europea de Dones per a la Recerca Teològica (ESWTR).